

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 023526 19 Увп
Бања Лука, 11.5.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједнице вијећа, Смиљане Мрше и Страхиње Ђурковића као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби Предшколске установе – Клуб В. Н. Б., којег заступа пуномоћник Б. Г. адвокат из Б., (у даљем тексту: тужилац), против акта број 07.040/059-349-8/18 од 18.9.2018. године, туженог Министарства, у предмету престанка рада предшколске установе, одлучујући о захтјеву тужиоца, заступаног по пуномоћнику С. Г. адвокату из Б., Пословни центар А., за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Бањалуци број 11 0 У 023526 18 У од 27.8.2019. године, у сједници вијећа одржаној 11.5.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за надокнаду трошкова састава захтјева за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу 1. изреке је одбијена тужба изјављена против уводно означеног акта туженог, којим је утврђен престанак рада тужиоца, те су стављена ван снаге рјешење министра просвјете и културе о испуњености услова за оснивање Предшколске установе – Клуба В.Н. Б., број 07.040/60-45-6715 од 24.11.2017. године и рјешење министра просвјете и културе о одобрењу за рад Предшколске установе – Клуба В.Н. Б. број 07.040/60-45-7/15 од 26.1.2018. године. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиоца за надокнаду трошкова управног спора.

Одбијање тужбе суд је образложио ставом да је тужени правилном примјеном одредаба члана 16. став 3. Закона о предшколском васпитању и образовању („Службени гласник РС“ број 79/15), утврдио да тужилац не испуњава услове за даљи рад, односно обављање дјелатности предшколског васпитања на регистрованој адреси у Б. у улици И. Г. К. број ..., с обзиром да је власник предметног пословног простора С. Н. обавијестио оснивача тужиоца дана 23.10.2017. године да раскида уговор о закупу, сходно члану 16. став 1. Закона о предшколском васпитању и образовању. Код неспорне чињенице да се спорни однос у погледу отказа – раскида уговора о закупу треба рјешавати пред надлежним судом у парничном поступку, правилно је по ставу суда тужени утврдио да се ради о дјелатности од општег интереса која обухвата

васпитање и образовање дјеце, те је правилно закључио да нису испуњени услови за обављање дјелатности у наведеном пословном простору јер да постоје сметње које се односе на законито коришћење тог пословног простора.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде закона. Истиче да неспорно испуњава услове из одредаба члана 16. став 3. Закона о предшколском васпитању и образовању, јер да има закључен уговор о закупу на период од 5 година, који је на снази и да није раскинут једностраном изјавом воље власника простора, како суд наводи у побијаној пресуди с обзиром да суд наведени уговор о закупу неправилно тумачи „кроз одредбе Закона о облигационим односима о закупу“, јер да постоји посебан закон а то је Закон о закупу пословних зграда и просторија („Службени лист СР БиХ“ број 33/77), који је на снази и примјењује се на територији Републике Српске. У том смислу да наведени уговор није могао бити раскинут прије истека времена на који је закључен па изјава туженог не производи никакво правно дејство. Истиче да је предузео све мјере за безбједност дјеце која бораве у предшколској установи па чак и да је споран уговор о закупу како тврди суд, да то не значи да простор усљед неријешеног правног питања није безбједан. Посебно истиче да је ранији власник простора С. М. преминуо у јануару 2019. године, а да његови насљедници нису наставили започети парнични поступак по основу приједлога за одређивање привремене мјере обезбјеђења, па је тужилац поднесени приједлог повукао. У том смислу, насљедници који ће наконведеног оставинског поступка постати власници предметног пословног простора нису наставили са ометањем државине тужиоцу, те је неоснована тврдња суда да боравак дјеце у предшколској установи није безбједан. Предложио је да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи или укине те да му се признају трошкови састава захтјева односно управног спора, према приложеном трошковнику.

У одговору на захтјев тужени орган је остао код разлога садржаних у образложењу оспореног акта додајући да наводи из захтјева ничим не доводе у питање правилност побијане пресуде.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Правилан је став туженог у оспореном акту као и став суда у побијаној пресуди да је уговор о закупу пословног простора у коме се обавља дјелатност предшколског васпитања, споран, те да се у оквиру дјелатности предшколског васпитања и образовања забрањене све врсте занемаривања и активности којима се угрожавају дјеца по било ком основу у складу са одредбама Закона о предшколском васпитању и образовању и ратификованим конвенцијама из те области, те да су предшколске установе дужне обезбиједити ефикасне механизме заштите против било које врсте узнемиравања дјеце поштујући принцип најбољег интереса дјетета.

Тужилац не спори да га је власник пословног простора ометао у обављању дјелатности на начин да је скинуо громобран, одузимао кључеве тужиоцу, оштетио врата, закључавао капију, самостално прекинуо доток електричне енергије у објекат, након чега је предшколска установа цијели дан била без електричне енергије и гријања,

у којим околностима су дјеца боравила у тој установи. Тужилац је због наведеног био принуђен да поднесе Основном суду у Бањалуци приједлог за одређивање привремене мјере са судском мјером обезбјеђења коју је суд донио рјешењем број 71 0 П 280130 18 П те овластио тужиоца да уз помоћ МХ ЕРС ЗП Е. а.д. Б. изврши прикључење објекта на електро мрежу, те заштити прикључак, као и да забрани власнику С. М. самовољно искључење.

Тужени је тражио од тужиоца дописом од 5.4.2018. године доказ да је обезбјеђен простор за обављање дјелатности који није споран, у смислу члана 16. став 3. Закона о предшколском васпитању и образовању, али да у остављеном року тужилац није доставио тражене доказе због чега је тужени у смислу члана 16. став 5. тог закона затражио од тужиоца да донесе одлуку о престанку рада у року од 60 дана и да исту достави туженом, а у случају да тужилац не донесе одлуку о престанку рада да ће министар на основу члана 16. став 8. наведеног закона донијети рјешење о престанку рада предшколске установе. Тужени је обавијештен од стране тужиоца дописом од 13.8.2018. године да предметни пословни простор није споран јер да није покренут судски спор за наведени простор. Власник простора С. Н. је приступио у службене просторије туженог дана 14.8.2018. године и изјавио да тужени одмах забрани рад тужиоцу јер да му је дао отказ уговора о закупу и да тужилац узурпира његов пословни простор.

Тужилац није отклонио недостатке који се односе на пословни простор за који не постоје сметње за његово коришћење због чега су били испуњени услови да се донесе одлука о престанку рада тужиоца у предметном пословном простору. Ово из разлога што су предшколске установе дужне да дјеци омогуће једнаке услове за предшколско васпитање и образовање те посебне мјере заштите због било каквог узнемиравања и занемаривања. У том смислу тужени је правилно закључио да простор у коме су дјеца боравила није био сигуран и прилагођен њиховим потребама односно безбједан у временски одређеном року обављања те дјелатности што све сигурно није било одговарајуће у конкретном случају. Нижестепени суд је у побијаној пресуди дао ваљано образложене разлоге за одбијање тужбе и потврђивање законитости оспореног акта који нису доведени у сумњу паушалним и неоснованим приговорима тужиоца изнијетих у захтјеву и у тужби

Разлози које тужилац наводи у захтјеву да је власник пословног простора С. Н. умро у јануару 2019 године те да га његови евентуални насљедници не ометају у коришћењу тог простора су без значаја и утицаја на законитост оспореног акта јер су те чињенице наступиле након доношења оспореног акта. При том, тужилац ниједним доказом није потврдио основаност тих навода.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца одбија на основу члана 40. став 1. ЗУС јер нису остварени разлози из одредаба члана 10. ЗУС за поништење оспореног акта.

Одлука из става 2. изреке је донијета примјеном одредаба члана 49. и 49а. став 1. ЗУС, јер тужилац није успио у овом управном спору, па му не припада право на надокнаду трошкова спора.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић